PARADOXUL DE A FI ROMÂN

Săraci într-o ţară bogată, mediocri în genialitatea noastră
Destul de nebuni în a face haz de necaz, glumeţi cu propriile
Neajunsuri şi metehne, dar neîndurători faţă de greşelile celorlalţi
Nostalgici ai vremurilor trecute, şi totuşi doritori de schimbări majore
Credincioşi în numele unor instituţii perimate, dar neîncrezători
În forţele proprii, cuprinşi de îndoială când vine vorba de unitate
Suntem campionii declaraţi ai individualismului.
Paradoxul există în însăşi fiinţa noastră naţională
Prea orgolioşi pentru a fi fericiţi, prea strâmbi şi slugarnici
Pentru a stăpânii pământul strămoşesc, judecăm cu asprime
Viciile semenilor noştri, dar suntem mult prea îngăduitori
Cu propriile noastre netrebnicii, chipul nostru e şters şi putred
Chiar dacă pozăm în cele mai nobile făpturi pământene
Suntem ceea ce nu vrem să fim, şi nu suntem ceea ce ar trebui.
Cu toate nenumăratele neajunsuri materiale nu ne vom fi însă pierdut spiritul
Chiar şi ultimul om, cel mai neînsemnat, mai neajutorat şi mai simplu
Păstrează în adâncul inimii sale credinţa în bunul Dumnezeu.
Poate trăsăturile acestea paradoxale ne apropie mult de spiritul Indiei
Aflaţi la răspântia marilor imperii, sfârtecaţi între Orient şi Occident
Am rămas în esenţa noastră cea mai orientală naţiune din Europa
Sufletul nostru vibrează sensibil purtat pe valurile înspumate ale baladei Mioriţa.
Poporul român trăieşte ancorat în veşnicul prezent, tocmai de aceea românii
Nu au sentimentul şi cultul timpului, la noi totul e nerealizat, totul se află în stadiu
De proiect, suntem cu toţii cufundaţi într-un mirific somn metafizic, în mod paradoxal
Lăuntric, sufleteşte, suntem dincolo de orice noţiune temporală, trăim în afara timpului
Poate tocmai de aceea suntem atât de apropiaţi de sentimentul fiinţării în Absolut,
Cum să nu iubeşti un popor fără istorie, fără cuceriri, dar cu sentimentul eternităţii
Suntem fără să o ştim naţia cu cel mai pronunţat caracter mesianic din bătrâna Europă.
Orice încercare de altoire a unor caracteristici străine de esenţa noastră ca neam nu are
Nici un sorţi de izbândă, iată de ce modelele străine nu au prins la noi, sau dacă cu forţa
Se încearcă impunerea lor, nu se va obţine decât un haos, globalizarea ar aduce cu sine
Sfârşitul nostru ca neam, pierderea esenţei ancestrale, suntem sortiţi să fim singuri
Acesta este paradoxul de a fi român, într-o Europă sfâşiată de contradicţii, de aceea
Nu pot decât să aleg paradoxul, integrarea în haosul unei unităţi fictive ne-ar anihila
Fiinţa naţională, pentru noi nesfârşita ispitire a omului de a se substitui divinităţii nu a
Însemnat niciodată ceva, suntem prea plini de trăirea veşniciei din lăuntrul nostru.